

El piano | Jesús Lana | Actualitzat el 16/08/2018 a les 00:01

Hotel dels Cors Trencats

Quan la xicota em va deixar/ vaig trobar un lloc nou per viure

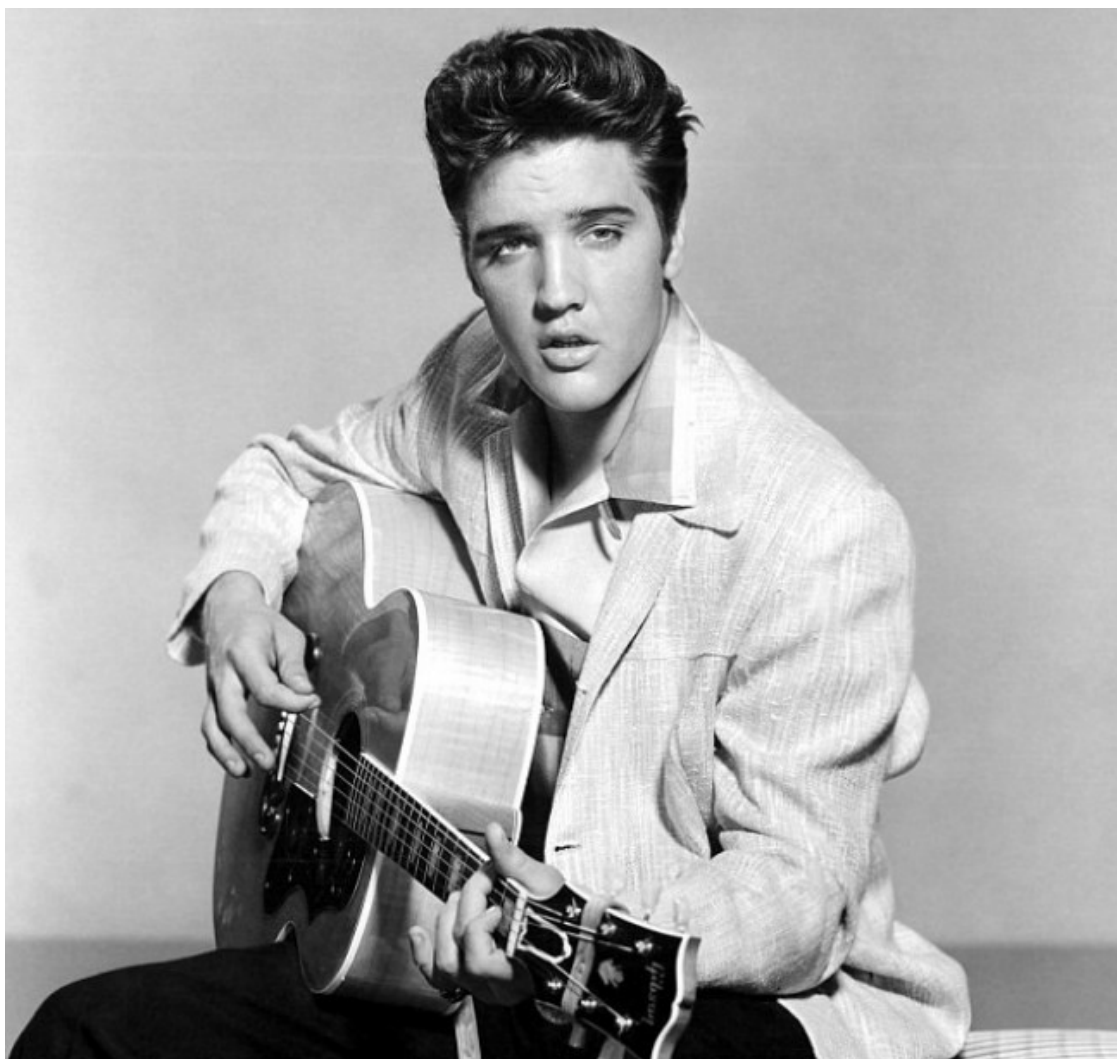

Foto: Everett Collection

El retorn de vegades no són gens fàcils, ni per als mateixos reis.

L'any 1968 la carrera d'Elvis s'esllanguia a poc a poc: no havia fet cap concert des del 1962, l'any del seu últim número u a les llistes, i s'havia passat els últims set anys a Hollywood rodant pel·lícules infames (això sí, el seu mànager, el Coronel Parker, en treia un milió de dòlars per cadascuna). Mentrestant els Beatles havien publicat el *Sergeant Pepper's* i els Beach Boys el *Pet Sounds*; el món estava canviant i Elvis no hi era.

Quan el Coronel es va adonar que calia fer alguna cosa (quan a Hollywood van començar a discutir-li la tarifa), va pactar un especial de televisió amb la NBC per Nadal; la seva brillant idea

per revifar la carrera musical del seu pupíl era un fer un programa amb Elvis cantant nades amb altres famosos. Afortunadament la cadena de televisió va encarregar la direcció del programa a Steve Binder. Binder no coneixia Elvis i d'entrada volia refusar la proposta, però es va deixar convèncer pel productor, Bones Howe. Un dia, durant un descans del rodatge, Binder va veure Elvis al seu camerino cantant vells clàssics per passar l'estona amb els seus amics, i va tenir clar com havia de ser el programa.

Va costar déu i ajuda convèncer el Coronel que s'oblidés de les nades i encara més Elvis, que no semblava gens convençut de sortir a cantar davant del públic sense més defensa que la seva veu i una guitarra. Però Binder li va dir que hi assistiria només un grup de gent reduït (i escollit). Va anar a buscar Scotty Moore i DJ Fontana -els dos membres de la primera banda d'Elvis- i uns quants amics més perquè l'acompanyessin dalt l'escenari. I Elvis va acceptar.

Diuen que, minuts abans de començar la gravació, Elvis va patir un atac de pànic i es va negar a actuar. Binder va anar a parlar amb ell i li va demanar que sortís, encara que només fos per saludar. I Elvis ho va fer, i després va cantar. El programa es va emetre el 3 de desembre de 1968, va ser un èxit espantant i la carrera d'Elvis va enfilars decidida cap a la llegenda.

Al VOSC hem triat l'accidentada interpretació de *Heartbreak Hotel*. Elvis acaba de sortir a l'escenari, vestit de negre de dalt a baix, parla amb els companys, mirant d'amagar el nervis, s'escura la gola i fins i tot fa broma amb la possibilitat de dir "bona nit" i marxar. Però de sobte arrenca a cantar i, tot i que s'equivoca, oblida la lletra, repeteix una estrofa tres vegades i acaba dient que és la pitjor actuació de la seva vida, ja se t'ha ficat a la butxaca.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=OP6qK589_Bo

Hotel dels Cors Trencats

Quan la xicota em va deixar
vaig trobar un lloc nou per viure.
És al final del carrer solitari
a l'Hotel dels Cors Trencats.

M'has deixat tan sol, nena,
em sento tan sol,
em sento tan sol que em moriria.

I tot i que sempre és ple,
encara hi pots trobar habitació.
On els amants amb cors trencats
ploren la seva tristor.

M'has deixat tan sol, nena,
em sento tan sol,
em sento tan sol que em moriria.

El grum no para de plorar,
i el conserge va tot de negre.
Porten tant de temps al carrer solitari
que mai més no miraran enrere.

M'has deixat tan sol, nena,
em sento tan sol,
em sento tan sol que em moriria.

Ei escolta, si et deixa la xicota,
i tens una història per explicar.

Només cal que baixis cap al carrer solitari
cap a l'Hotel dels Cors Trencats.

Versió original

Heartbreak Hotel

Well, since my baby left me,
I found a new place to dwell.
It's down at the end of lonely street
at Heartbreak Hotel.

You make me so lonely baby,
I get so lonely,
I get so lonely I could die.

And although it's always crowded,
you still can find some room.
Where broken hearted lovers
do cry away their gloom.

You make me so lonely baby,
I get so lonely,
I get so lonely I could die.

Well, the bellhop's tears keep flowin',
and the desk clerk's dressed in black.
Well they been so long on lonely street
They ain't ever gonna look back.

You make me so lonely baby,
I get so lonely,
I get so lonely I could die.

Hey now, if your baby leaves you,
and you got a tale to tell.
Just take a walk down lonely street
to Heartbreak Hotel.

Tommy Durden, Mae Boren Axton (1956)